

FUGIR

Primer existia la Llei. Ella era la que establia un camp de prohibicions, la que permetia una gestió dels il·legalismes. Després la Norma es va estendre per ocupar els intersticis on la Llei no arribava, i amb la finalitat de controlar l'espai i el temps. Però ha estat sobretot la dualitat ritu/rutina la que ha organitzat el sentit de la nostra vida. La rutina és un procediment formal en el qual ens inscrivim, i el sentit del qual ens ha estat expropiat. El ritu és també un procediment formal en el qual ens inscrivim, tot i que en aquest cas el sentit ens pertany. O ens en fa l'efecte. Fer un cafè de bon matí pot ser un ritu. O anar de compres. Els ritus que ens inventem per tal de sostreure'ns d'una quotidianitat opressiva són infinits i fins i tot difícils de delimitar. En canvi, tots sabem què és la rutina, i les rutines concretes en les quals estem immersos són molt semblants. El ritu apareix com un moment de llibertat enfront de la rutina. Se surt de la rutina cap al ritu que, malgrat la repetició, suggereix excepcionalitat.

COMPREM EL TEU SILENCI.*OBLIDA, OBLIDA, OBLIDA...***NO ET QUEDIS SENSE VACANCES.**

Enfront de la Llei que s'imposa, davant la Norma que normalitza perquè exclou, la dualitat ritu/rutina funciona aparentment com una lògica borrosa que no es pot reconduir a un codi binari. Per això la dualitat ritu/rutina ens ofereix autonomia. Millor dit: ens ofereix la sensació que disposem d'autonomia. Malauradament sabem que no es així. En relació a ella, no existeix l'imprevist. Per aquesta raó es pot dir que és mitjançant la rutina i el ritu que som introduïts "lliurement" en la mobilització global. És aquesta dualitat la que ens conforma. Ens conforma, ja no com una vida per ser viscuda, sinó com una vida que cal gestionar en tota la seva precarietat. Viure és no poder descansar perquè si deixem de ser aquesta vida mobilitzada

**COMPRO
EL TEU OR**

Relotges, joies. Paguem al comptat i al millor preu.

NO ET QUEDIS SENSE VACANCES.

(amb un bon currículum, amb projectes...) ens enfonsam en la mort social. Per això enyorem un Afora en el qual descansar, i descansar és, per damunt de tot, desconectar de la mobilització a la qual estem sotmesos. Millor dit, desconectar-nos de la mobilització que, en el fons, nosaltres mateixos alimentem. Mirem de fugir de seguida que podem. I la fuga que tots somiem és la mateixa: una platja llunyana. Aquesta és la representació per excel·lència del nostre paradís. Arrencar un instant d'eternitat al temps per tal de poder creure en alguna cosa. Mirar l'horitzó. El que passa és que ja fa molt que l'horitzó ha desaparegut. La platja que un mar blau turquesa banyava, ha resultat ser un plató de televisió. Estem en guerra. En l'interior de la vida que vivim, l'únic horitzó existent és el que ofereix l'obsolescència programada.

**COMPREM
LA TEVA VIDA.
SENCERA O A TROSSOS.
DECIDEIX QUÈ PREFEREIXES**

**NO ET QUEDIS
SENSE VACANCES.**

EL PRESSENTIMENT

N.13

www.elpressentiment.net

01.08.2012